

Hiçlik Mertebesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mart 2016

Hiçlik mertebesine ermek hem de asılsız
Bir zerre kadar kıymetsiz iken medeniyet.
Ve indinde taş tutan bir yürekten akıbet dileyen
Bir reçetede saklı tuttuğum en beşeri zafiyet;
O kekremsi nefret, yaşamı tehdit eden
Nasıl da göreceli bir tahakküm,
Adını kondurduğum şu denklem.

Bir riya belki de bir çöküş,
Bir kıdem belli ki şu derin serzeniş.
Yine de yâd ettiğim adının ilk hecesi
Ve tekil bir mağduriyet iken evrenin en izbesi.

Bir solukta tükettiğim türevi
Şu yılgın gönlün;
Hani olur da başın göğe eren günbegün,
Yine de en sefil tümce, mağdur kılındığım
Biraz da kekremsi bir hüznü baş tacı ettiğim.

Ne derdindeyim ne de telaşında
Beşeri bir yükün ağırlığı şu paye verdiğin düşlerin,
Ne varım ne de yok;
Belli ki olmazın oluru bir imgenin peşinde
Ve sersefil tokuşturduğum derin haznemde.

En akılsız ve en soluk;
En dingin yine de münafık bir gölge iken
İsyan bildiğin.
Dualar içimden taşan,
Aşk ise derin bir hicran.
Olur mu hiç vazgeçmek
Devran ererken, bir başıma
Gönülsüz kalp atışlarım en sitemkâr çağrı olsa da.

Dünden uzandım madem

Ve mademki yarınılardan medet umdum,
Ne zehir taşıyım ne de kin beslerim.
Altı üstü bir fani, dertop etmiş
Şu biriken hüznü.
Yaftalandığım kadar aldırmadığım,
Son bilip de saldırmadığım.

En silik tümceyim evrende:
Kâh gülmelerden kâh elemden ibaret.
En yitik imgeyim, biriken hezeyandan doğan,
En soluk gül'üm belki de,
Pembenin niyazında çitkırıldım bir serçe,
Tünediği dalı rahmet bilen.

Demli coşkular, nazenin rüyalar;
Sözsüz şarkılar, yalansız aşklar
Hele ki gölgelendiğim bir ebemkuşağından sızan
O heyecan kadar da eremediğim hidayetin
Tek tanığı iken evren.
Soluğum hem de nasıl,
Yorgunum ezelden.
Sondan başa sayarken birer ikişer,
Kim bilir hangi imin derdindeyim?